

Závazné stanovisko ČLnK číslo 1/2001

30. 3. 2001

k pohotovostním lékárenským službám

Představenstvo ČLnK na svém zasedání dne 30. března 2000 přijalo následující závazné stanovisko k výkonu povolání, k jehož vydání je oprávněno ustanovením § 2 odst. 2 písm. i/ zákona ČNR č. 220/ 1991 Sb., o České lékařské komoře, České stomatologické komoře a České lékárnické komoře.

Pohotovostní lékárenská služba (PLS) zajišťuje poskytování léčiv a zdravotnických prostředků předepsaných lékařskou službou první pomoci nebo ústavní pohotovostní službou. Výkon pohotovostní lékárenské služby (dále PLS) považuje ČLnK za nedílnou součást poskytování lékárenské péče každou, pro tuto činnost smluvně zajištěnou, lékárnou.

Vypsání nebo nevypsání PLS v rozsahu činnosti v osvědčení ČLnK má pouze informativní charakter (v posledních třech letech je vypisována každé lékárně) a v žádném případě nepředurčuje, nebo naopak nezabavuje povinnosti vyplývající z § 5, odst. 2, písm. f), zákona č. 160/1992 Sb. Lékárna je podle tohoto ustanovení "povinna uzavřít smlouvu s orgánem příslušným k registraci, jestliže o to požádá z důvodu zajištění zdravotní péče v obvodu své působnosti, a na jejím základě se v únosné míře podílet na zajištění potřebných zdravotnických služeb, zejména pohotovostní služby ...".

PČLnK pokládá za dostatečné, aby byla PLS poskytována v každém okrese nejlépe v přímé návaznosti na lékařskou pohotovostní službu. Pokud to okolnosti dovolují, pokládá ČLnK za optimální, aby byla PLS poskytována v centrech těchto správních jednotek, nikoliv v okolních městech a obcích.

Za základní princip rozdělení PLS mezi jednotlivé lékárny pokládá ČLnK počet lékárníků zaměstnaných v těchto lékárnách.

ČLnK připouští jak poskytování PLS jednotlivými lékárnami, tak poskytování PLS na jednom místě v zařízení k tomu vybudovaném. Výdej léků z pohotovostních kufrů pokládá ČLnK jen za nouzové řešení v případě časové nebo místní nedostupnosti lékárny.

Na druhé straně ČLnK upozorňuje na smluvní charakter poskytování této péče a za základní smluvní princip považuje únosnost pro poskytovatele služby a přiměřenou úhradu této péče ze strany objednatele služby (státu). Za přiměřenou úhradu ČLnK pokládá úhradu nákladů, které v souvislosti s poskytováním této péče vzniknou.

Přílohou k tomuto stanovisku je vyjádření Ministerstva financí ČR k úhradám pohotovostních služeb.